

Mediterraneoko sirenatxoa

Bazen behin, Mediterraneoko ur urdin sakonetan, Marina izeneko sirena gazte bat bizi zen. Marina koral eta perlaz egindako urpeko jauregi batean bizi zen, bere familia eta lagunekin, eta denak pozik bizi ziren itsasoaren hondoan.

Marina berezia zen. Itsas berde koloreko isats distiratsua zuen eta hain ahots ederra, ezen arrainak ere gelditzen baitziren entzuteko abesten zuenean. Baina Marinak ahaztu ezin zuen amets bat zuen: jakin nahi zuen nolakoa zen mundua uretatik kanpo.

Egunero, eguzkia sartzen zenean, Marina itsasoaren gainazalera igotzen zen. Hondartza urreztatuak, itsasontziak ikusten zituen, eta gizakien artean ibiltzea amesten zuen. Lehorrean bizitzea nolakoa zen bizi nahi zuen, hondar epela oinen azpian sentitzea eta izarrak ur geruzarik gabe ikustea bere gainean.

Arratsalde batean, itsasontzi handi bateko festa batek liluratuta zegoela, ekaitz bat sortzen hasi zen. Zerua ilundu egin zen eta haizeak gogor jo zuen. Marinak, gizakiez kezkatuta, ikusi zuen itsasontziak arazoak izaten hasi zela. Pentsatu gabe, itsasontzira joan zen igeri laguntzera.

Itsas lagunen laguntzarekin, Marinak itsasontzia segurtasunera eraman zuen. Erreskatean zehar, Marc izeneko marinel gazte bat ikusi zuen, itsasontziaren kontrola mantentzeko borrokan. Marina liluratuta geratu zen haren ausardiarekin.

Ekaitzaren ondoren, Marcek Marina ikusi zuen uretan. Bere edertasunak eta ahotsak liluratuta, oihu egin zion. Baina ezer esan aurretik, Marinak azkar, lotsati, ur ilunera murgildu zen.

Egun hartatik aurrera, Marcek bere itsasontzia salbatu zuen sirena bilatzen hasi zen. Eta Marinak, orain etengabe marinelari buruz pentsatzen zuenak, gauero izarrei desio bat eskatu zien: hankak izan nahi zituen Marcekin egon ahal izateko.

Bere lagunak, itsasoaren arimak, Marinaren desioak entzun eta akordio bat eskaini zion. Bere sirena isatsa hanketan eraldatu zezakeen egun batez. Baina, baldintza bat zegoen: Marc ez bazen berarekin maitemintzen eguzkia sartu aurretik, itsasora itzuliko zen betiko sirena gisa.

Marinak onartu zuen, hunkituta eta urduri aldi berean. Hankak zituenean, Marcekin topo egin zuen hondartzan. Marinela Marinaz liluratuta geratu zen, ez baitzekien gau ekaitztsu hartan ikusi zuen sirena zela. Eguna elkarrekin eman zuten, barrez eta istorioak kontatzen.

Eguzkia sartzen hasi zenean, Marina kezkatzen hasi zen. Baina eguzkia erabat desagertu baino lehen, Marcek esan zuen: “Maiteminduta nago zurekin, nor zaren ere, nondik zatozen”. Hitz horiekin, akordioa amaitu zen, eta Marinak bazekien Marcekin lehorrean bizi zitekeela, baina itsasoan bere familia bisitatu ere egin zezakeela nahi zuenean.

Eta horrela, Marinak eta Marcek abentura asko izan zituzten elkarrekin, eta berak bi munduetako onenaz gozatu ahal izan zuen, itsas hondoaren edertasuna eta lehorreko berotasuna beti gogoratuz.